

tum, quod nō repugnat perfectioni diuinæ. Et confirmatur ac declaratur exemplo diuinarū relationum, quarum perfectio tota relativa eminenter contineatur in diuina essentiā ut sic: quia tanē non continetur in ex formaliter (quia alijs nō estet tota essentia absolute communis tribus personis) deo necessarium fuit, ut nō obstante illa eminenti perfectione essentiæ diuinæ, illi adderentur (more nostro loquimur) formales perfectiones relatae, ut iā non unū eminenter, sed et formaliter in Deo reperientur: ergo simile quid dici potest de accidentalibus perfectionibus.

Expenditur ratio facta, & inductione probatur veritas.

III.

VT hanc evanescē & obiectiōnē excludamus sumamus in primis q̄ in ea dati videatur, nimirum, perfectiones illas, que formaliter sunt in Deo ex vi sua essentiæ, & substatiæ, nō posse in eo reperiendi mediis accidentibus. Ad quid n. indiget Deus sapientia accidentalis, si ex vi sua essentiæ formaliter est summe sapiens? & id est de categoriis similibus. Eō vel maxime, q̄ si sumuntur hæc perfectiones quatenus accidentiales esse possunt, eadē ratio erit de illis, & de aliis, quæ tñ eminenter in Deo continentur: nā hoc ipso q̄ sit accidentēs, iā nō est perfectio simpliciter rationis, accidentis nō dicit perfectionē simpliciter, vt per se notum est. Obiectio ergo unū procedit de his perfectionibus, quas Deus ex vi sua essentiæ, solum habet eminenter, hæc vero aut sunt absolute, aut respectivæ. Illæ que absolute sunt, id est nō sunt in Deo formaliter ex vi essentiæ, quia dicunt imperfectionem aliquā: unde fit vt & inter se, & cū maioriib. perfectionibus formalibus repugnant. Sed hæc eadē ratio obstat quō minus diuinæ substatiæ formaliter addi possint, mediis accidentibus: ergo nulla perfectio absoluta accidentalis in Deo esse potest. Minor (cætera enim clara sunt) probatur primō, quia ob cā causam tales perfectiones formaliter sumptuose non spectat ad summam ac consummatam perfectionem summi ac perfectissimi entis: quia est de rōne illius ut nullā imperfectionem includat. Secundo, quia hæc perfectiones formaliter sunt p̄, nō amittit imperfectionē suā, eo q̄ mediis accidentibus adiungantur, jnmo illo modo plures imperfectiones involvuntur, in subiecto, quia requirunt illud potētiale, nā erit in potētia passiva ad talia accidentia, & ita non erit purus actus, tum in suam entitatem, habebit n. illam imperfectā, nā accidentalis entitas ex suo genere imperfecta est; tum denique in intrinseca repugnat, quā huiusmodi perfectiones formaliter sumptuose inter se habent: hæc n. non tollit, propterē quod tales perfectiones sunt accidentiales. Addē, multas esse ex his perfectionibus, quas repugnat formaliter inesse per sola accidentia, vt v.g. perfectio quā formaliter dicit [bomo] vt sic, nulli rei potest formaliter conuenire per accidentia formam.

III.
Relations
transcendentales
an in Deo
ad creaturas
& quid per
fectionis di
ant,

Si vero perfectiones illæ sunt relatives, aut intelleguntur dicere respectū ad extra, seu ad creaturas, vel ad intrā, id est ad Deū seu personam Dei. De prioribus relationibus eadē est ratio quæ de perfectionib. absolute, quia aut nō sunt in Deo realiter ac formaliter, vel si aliquæ sunt formaliter, sūt ex vi solum substatiæ & essentiæ vt sic. Hę nāque

A relationes intelligi possunt quasi trascendentiales ad creaturas solum ut possibiles, vt sunt respectus [omnipotētis, scientiæ] simplices intelligēt. J & Eti respectus, qualescūque illi sint, cōue niunt Deo ex vi sua essentiæ & substatiæ si (vt fortasse verū est) illiū sūt respectus m̄ dici. I. sm̄ modum cōcīpēdi & loquendi nostrum, per eos solum explicatur aliqua absolute perfectio sum pliciter, quæ Deo conuenit ex vi sua essentiæ, vt ostendit est. Si vero (vt alii volunt) illi verē sint respectus trascendentiales, qui in rebus absolute imbibuntur, & nō semper recurrunt in actualem existentiam termini quē respiciunt, sic etiam tales respectus dicuntur pertinere ad perfectionem sum pliciter, seu in ea includi, v.g. in ratione potentie, aut sc̄iæ, absque illa imperfectione, vel repugnatia cum maiorib. vel equali perfectione, id est; et illi cōuenient Deo ex vi sua essentiæ & substatiæ. Quia omnis perfectio simpliciter hoc modo illi conuenit, vt ostendit est; ergo etiam quidquid est de ratione talis perfectionis, seu quidquid in il la formaliter & essentialiter includitur.

Si aut̄ intelligatur in Deo relationes quasi pre dicamentales ad creaturas vt actū existentes, vt relatio [creatoris, domini,] & similes, tribununt quia tales in Deo ad modum accidentium, et in verā nulla omnino perfecti, onē in Deo cōvenit, neq; aliquid realiter, quod in eo sit ultra perfectiones absolute, sed sola denominatione extrinsecā, seu relationē rationis, vt frequenter Theologo docet cum Magistro in 1.d.30. & D. Tho. 1.p. q. 13.art. 7. cōtra Nominales, vt ex infra dicendis in Prædicamento relationis cōstabit. Declaratur autē hoc eleganter Cyril. in dīcto lib. 11. Theauri dicens; [Sapientē] cōrē dī nihil accidere sūt stāta Dei, qm̄ in se ipsa perfecta est; sed in cogimur nonnūquā quasi accīntia, et si nō omnino accidere, hæc dicerē, & mente accidentiū modo cōcīpere. Quid n. dicimus, intelligentes ante prædicationē huius mū dī creatorē Deū fuisse, sed nō actuē creare autē mundo, sūt quocque creatorem esse, id est modo quo sibi accidisse, quis nulla mutatione sūi, sed productione locutus ē nihil ad esse, acū creator factus esse videatur: qui eterna incōmutabilitate tunc cōcreandi voluntate, qm̄ eternaliiter voluit, qm̄ produxit. Multa huiusmodi sunt, quæ quasi accidisse Deū vñt. Et si mīlē doctrinā habet August. 5. de Trinit. c. 16. vbi latē & optimè declarat has denominations de Deo, dici per solā mutationē creaturae, ac̄c̄ ad eam extrinsecā denominacionē, sicut pecunia incipit esse p̄tū, aut̄ res aliqua incipit esse pugnare sine tui mutatione. Līc̄ ferē habet Anselm. in Monolog. c. 24. & Dionysic. 9. de diuin. nom. Rō aut̄ est eadē, quia vel ha relationes, & denominations ex se nullā realitatē dicunt aut perfectionē, & ita nullum accidentē possunt in Deo ponere, vel si in aliquibus rebus ha relationes sunt aliquid, includit in cōceptu suo formaliter imperfectionē, tñcū curis in Deo non sunt formaliter ex vi solum essentia, & ob candem cām esse non possunt mediis accidentib. nūmū, quia easdē, vel maiores imperfectiones Deo afferent, vt in aliis explicatum est. Et per hęc fatus confirmata est & explicata ratio facta, & exclusiā euās, seu obiectio quæ in contrarium ficit.

Superetur vero dicendū de relationibus ad intra, quā exempli obiectuo confirmabat: sed quia

Relations
predicamentales in Deo
ad creaturas
in dicander
sectionem.

Magist.

D.Thom.

Cyril.

Augst.

V.